AIRUT

Uudista tilauksesi! Ks. s. 7.

Toukokuu 2017 • 53. VSK N:O 5 (600) • Ohjaa kristilliseen elämään • Rohkaisee odottamaan Kristuksen paluuta

Seurakunta: Kaksi siipeä kantaa kohti kehitystä

Odotan vain mitättömiä muutoksia, vain pientä kehitystä ja edistystä, kun katson itseäni tai seurakuntaa. Mutta Jumalan ylistäminen antaa ihmiselle kyvyn rukoilla ja uskoa.

Silloin kun katson Jumalaa ja kaikkea mitä Hän merkitsee minulle Jeesuksessa Kristuksessa, silloin odotuksillani ei ole rajoja. Kuningasta lähestyessä suuret pyynnöt ovat erityisen sopivia.

Rukous on yksi ja usko on toinen siipi, jolla meidät nostetaan kohti taivasta. Yritäpä lentää yhdellä siivellä! Kuitenkin kun usko kiinnittää katseensa Jumalaan, rukous tuo meidät Herramme Jeesuksen Kristuksen mahdollisuuksien äärelle, jotka ovat rajattomat. Ja me tiedämme, että kaiken me voimme Hänessä, joka meitä vahvistaa ja vastaa pyyntöihimme.

Kun ihmisen mieli kiittää Jumalaa, hän voi lisäksi rukoilla oikeasta näkökulmasta. Monilla on kokemusta siitä, että olemme jossain tilanteessa järkyttyneet mielessämme. Jälkeenpäin olemme kuitenkin nauraneet itsellemme, että kuinka niin kävikään. Tällaista voi tapahtua, kun olemme unohtaneet ylistää ja kiittää Jumalaa hyvyydestä, jota Hän on aiemmin[kin] meille osoittanut.

Kun jotain menee pieleen ja ihminen hätääntyy, hän kuvittelee että siitä seuraa pahin mahdollinen. Kaikki näyttää synkältä. Hän ei tee kurjaksi vain omaa oloaan vaan muidenkin. Tällaisen tilanteen voi kuitenkin välttää, jos aloittaa muistamalla sitä, miten Jumala on toiminut omassa elämässä aiemmin ja kaikkea mitä Hän voi nyt Jeesuksessa Kristuksessa.

Siispä sen sijaan, että sanoisit: ”Miten ihmeessä selviän tästä?”, ala sanomalla Jumalalle: ”Kiitän Sinua kaikesta mitä olet tätä ennen ollut minulle. Ylistän Sinua nyt, kun armosi Jeesuksessa Kristuksessa on enemmän kuin tarpeeksi siihen, mitä tässä uudessa tilanteessa tarvitsen.”

”Uskallan myös rukoilla, että Sinä saisit kunnian sen kautta, että minä luotan siihen, mitä Sinä merkitset tällaiselle tavalliselle ihmiselle kuin minä”.

Meidän on pyrittävä rukouksessa poistamaan hengelliset tukkeumat, jotka estävät meitä. On puhdistauduttava useammin kuin olemme tehneet.

Derek Prince

Viimeisen apostolin viimeinen rukous

Aamen, tule, Herra Jeesus!

Yhdelläkään sukupolvella meidän Herramme taivaaseen astumisen jälkeen ei ole ollut yhtä kiireellisiä syitä rukoilla Herramme takaisin tulemista kuin meillä. ”Jumala toimii kansansa rukousten perusteella” (Evan Roberts).

Kristuksen toisen tulemisen päivämäärä on määrittelemätön, ja rukous voi vaikuttaa siihen, sillä Jumala on tehnyt kaiken toimintansa tässä alemmassa maailmassa riippuvaiseksi uskosta ja rukouksesta. Hän saattaa olla saapumisensa suhteen riippuvaisempi meistä kuin osaamme kuvitellakaan.

Amerikkalaisen pastorin Canon Simpsonin sanoin: ”Herra itse ei olisi koskaan kehottanut meitä rukoilemaan, että tulkoon sinun valtakuntasi, jos nuo ajankohdat joita kukaan ihminen ei tiedä olisivat niin peruuttamattoman kiinteät, etteivät meidän ponnistelumme voisi nopeuttaa eivätkä syntimme viivyttää Hänen vaunujensa pyöriä”.

Herramme sanoo: ”Kun rukoilette, sanokaa - - . Tulkoon sinun valtakuntasi” (Lk 11:2). ”Enemmän kuin koskaan näinä viimeisinä aikoina tämän tulisi olla seurakunnan rukouksista ensimmäinen ja viimeinen, sillä kaikki mitä se haluaa itselleen, maailmalle ja itse Herralle sisältyy tähän” (Horatius Bonar).

Jeesus sanoo: ”Minä tulen pian”. ”Aamen!” huutaa Johannes. Hyväksyn opin, luotan lupaukseen, iloitsen nopeudesta: ”- - tule, Herra Jeesus!” (Ilm 22:20). Se on viimeinen rukous apostolin huulilta. Se on Raamatun viimeinen ja kruunaava rukous. Se on Karitsan viimeisen apostolin viimeinen rukous. Koko innoituksen kaanon päättyy suoraan pyyntöön Kristuksen tulemisesta.

Merkit ovat mielestäni niin rohkaisevia, että voin kuvitella näkeväni tuomion enkelin levittävän siipensä viimeiseen voitokkaaseen lentoon nykypäivän auringonlaskussa. Herätkää, kuolleet seurakunnat! Tule, Kristus! Ota kruunu, arpeutunut temppeli! Mustelmille mennyt käsi, ota valtikka! Haavoitettu jalka, astu valtaistuimelle! Sinun on valtakunta!” (Tohtori Talmage.)

Se on Johanneksen viimeinen rukous, ja olemme autuaita jos nukahtaessamme se on viimeinen rukous meidänkin huulillamme.

”Riennä, rakkaani!” ”Henki ja morsian sanovat: ’Tule!’” (Ilm 22:17). Tämä rukous ei ole aikojen saatossa lakannut missään seurakunnan jaostossa. Silti vasta silloin kun Johannes kirjoitti sen, morsian rukoili yksimielisesti näin.

”Minä tulen pian”, sanoo sir Robert Anderson. ”Ne ovat Kristuksen viimeiset muistiin merkityt sanat, mutta niiden toteutuminen odottaa Hänen omiensa vastausta: ’Aamen, tule, Herra Jeesus!’”

Nähden tämän edeltä, on vaikuttavaa että Pyhä Henki heti lisää: ”Ja joka kuulee, sanokoon: ’Tule!’” – jolla on kuulevat korvat koska hänellä on voittoisa elämä – sanokoon hän: ’Tule’. Jumalallinen käsky on asettanut tämän rukouksen huulillemme” (Ilm 22:17).

Skotlantilaisen papin Robert Murray M’Cheynen sanoin: ”Aamu sarastaa idässä. Veljet, tiedättekö mitä on kaivata Häntä itseään – huutaa: ’Riennä, rakkaani’? ”.

D.M. Panton

Salaliitto vie kansalta aarteen

Kun kansakunta alkaa langeta oikeamielisestä elämästä, profeetan ääni kohoaa varoittamaan ihmisiä tulevasta.

Hesekielin kirjassa kerrotaan Israelin luopumuksen ajasta. Kansa oli väittänyt tuntevansa Jumalan ja kulkevansa Hänen kanssaan. Valitettavasti todellisuudessa heidän arvonsa olivat kaukana niistä, jotka Jumala oli heille asettanut.

Läpi historian on toistunut sellainen kaava, että kun ihmisten syntien määrä saavuttaa tietyn pisteen, Jumala siirtää pois varjelevan kätensä ja kansakunta alkaa tuhota itseään oman käytöksensä vuoksi. Tätä kuvataan seuraavassa raamatunkohdassa:

”Minulle tuli tämä Herran sana: ’Ihmislapsi, sano Israelille: Sinä olet maa, jota ei ole puhdistettu, joka ei ole saanut sadetta vihan päivänä. Profeettojen salaliitto sen keskellä on kuin ärjyvä, saalista raateleva leijona: he tuhoavat ihmisiä, ottavat aarteet ja kalleudet ja tekevät maassa suureksi leskien luvun’” (Hes 22:23-25).

Yleensä kun kansakunta alkaa langeta vanhurskaasta elämästä, profeetan ääni kohoaa varoittamaan ihmisiä tulevasta tapahtumasarjasta, joka toteutuu väistämättä, jos he eivät palaa Jumalan luo. Tässä tapauksessa Israelin profeetat olivat kuitenkin tehneet myönnytyksiä. He ottivat ”kalleuksia” tai toisin sanoen varastivat ihmisiltä Jumalan aarteet, jotka oli tarkoitettu sille sukupolvelle.

”Tehdä leskien luku suureksi” merkitsee sitä, että perheet alkoivat hajota ja kansakunnan voima oli häviämässä. ”Sen papit tekevät väkivaltaa minun lailleni ja häpäisevät sen, mikä on minulle pyhitettyä. He eivät tee erotusta pyhän ja epäpyhän välillä eivätkä ilmoita, mikä on saastaista ja mikä puhdasta; he sulkevat silmänsä sapattieni rikkomiselta. Näin minä olen tullut häväistyksi heidän keskuudessaan. Sen profeetat valkaisevat kalkilla kaiken, he näkevät valheellisia näkyjä ja ennustelevat kansalle valheita sanoen: ’Näin sanoo Herra, Herra,’ vaikka Herra ei ole puhunut” (Hes 22:26, 28).

Enää ei ollut selkeää eroa sen välillä mikä oli Jumalasta ja mikä ei. Profeetat alkoivat vallanhimossaan sanoa ihmisille mitä tahansa mitä nämä halusivat kuulla, kunhan he vain saivat pitää huomattavan asemansa. Heitä ei huolestuttanut omien sanojensa totuudenmukaisuus, vaan he julistivat ihmisille vapaasti: ”Näin sanoo Herra, Herra”, vaikka Herra ei ollut puhunut.

”Maan kansa harjoittaa sortoa, ryöstää ja riistää. He tekevät vääryyttä kurjalle ja köyhälle ja sortavat muukalaista oikeudesta välittämättä” (Hes 22:29). Tässä näemme kansakunnan tuhon, sen äärimmäisen sosiaalisen, hengellisen ja moraalisen rappion, joka ajoi sen tuomion partaalle.

Tähän mennessä olemme varmasti ymmärtäneet, että omassa kansakunnassamme vallitsee nyt samankaltainen tila. Olemme luopuneet estoista; paha on nyt hyvä ja hyvästä on vauhdilla tulossa paha. Mekin olemme sortaneet ja ryöstäneet.

Perheen käsite tuhoutuu aivan silmiemme edessä. Joka on joskus opiskellut antropologiaa tai sosiologiaa tietää, että kun perherakenne menetetään, yhteiskunta hajoaa väistämättä.

Jatkuu sivulla 3 otsikolla:
Armo voittaa yhä tuomion

Ainoa omaisuus

Pelastus on kristityn ainoa omaisuus, kaikki muu on Jumalan. Pelastus on määrätty hänelle armollisen Vapahtajamme testamentilla. Se on rajattoman laaja tarha ja sen omistusoikeus kuuluu uskovalle aina.

Ihmisen on kuitenkin pantava pelastuksensa puutarha kuntoon, viljeltävä sitä ja kehitettävä sitä. Miksi? Koska ”Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi”.

Aiheesta opetusta sivulla 5, teema-artikkelissa:
Herra. Herätä tekosi eloon

Amyn sydän

Amyn sydän särkyi, kun hän näki 12- tai 13-vuotiaat tytöt temppelissä prostituution palveluksessa. Hän alkoi tehdä työtä saadakseen heidät ulos.

Hän onnistui muutaman kohdalla niin hyvin, että temppelin pappi huolestui. Niinpä tuo mies meni intialaisten liikemiesten puheille. Nämä menivät puolestaan brittiläisten liikemiesten luo ja sanoivat, että eräs brittiläinen aiheutti ongelmia.

Brittiliikemiehet menivät brittiläisten lähetysihmisten luo ja sanoivat, että yksi näistä aiheutti ongelmia. Brittilähetit tulivat sanomaan Amylle: ”Sinun on lopetettava tämä toimintasi”. Hän kysyi: ”Entä tytöt?” ja he sanoivat: ”Niin, se on kauheaa, mutta sinä aiheutat ongelmia ja se käy liian kalliiksi, joten sinun on lopetettava se”.

Juuri siihen aikaan Amy yritti järjestää erästä tyttöä pois temppelistä. Hän ajatteli, että temppelin pääpappi olisi varmasti kunnollinen ja myötätuntoinen mies. Pian hän kuitenkin tajusi miehen jäätävästä katseesta ja kivikasvoista, että tyttö oli rahanlähde eikä mies halunnut päästää häntä pois.

Kaikki olivat siis Amya vastaan. Tämä naimaton lähetti meni huoneeseensa, polvistui ja sanoi: ”Jumala, se ei ole minun ongelmani. Olen tehnyt kaiken voitavani eikä mikään auta”. Yhtäkkiä hän näki Herran…

Koko juttu sivulla 6